

Rozšířená metodika využívání identifikátorů fyzických osob a sdílení údajů o fyzických osobách ve veřejné správě

Identifikace fyzických osob před existencí zákona o základních registrech č. 111/2009 Sb., byla založena na ztotožňování (dohledávání) osob podle údajů jméno, příjmení, rodné příjmení, datum a místo narození a adresa trvalého pobytu. Protože v okamžiku změny některého z těchto údajů, případně změny více údajů najednou (příjmení, trvalý pobyt), bylo potřeba pro agendy z oblasti sociální, pro výpočet důchodů atd., identifikovat občany jednoznačně nějakým identifikátorem, který by přiděloval stát ideálně při narození nového člověka, bylo v 50-tých letech 20. století zavedeno rodné číslo, které postupně začalo plnit roli všeobecného a jednoznačného identifikátoru fyzické osoby pro více agend veřejné (tehdy státní) správy. Za tím účelem byl tento údaj postupně doplněn na většinu podstatných osobních dokladů, jako je občanský průkaz, cestovní pas, řidičský průkaz atd. Na to následně začala reagovat i sféra nestátních služeb, jako byly například pojišťovny, pošta, spořitelní služby, dodavatel SIPO atd. V éře svobodného trhu po roce 1989 se přidaly i služby energetických, vodohospodářských, telekomunikačních, cestovních či zprostředkovatelských společností, poskytované na bázi soukromoprávní. Současně se s přidáváním veřejnoprávních agend postupovalo vždy tak, že nová agenda ve svém datovém fondu udržovala vždy zejména údaj o rodném čísle, aby bylo možné konkrétní osobu, která se dostavila na přepážku úřadu spolehlivě a rychle dohledat. Na všechna naznačená odvětví i agendy se rodné číslo začalo používat jako základní a klíčový identifikátor pro nalezení záznamů o konkrétní fyzické osobě tak, že nebylo nutné zadávat k RČ žádné další údaje. Tomu technicky nahrával i fakt, že u desetimístných rodných čísel, přidělovaných od 1. ledna 1954, je zadání rodného čísla z principu odolné vůči chybnému zadání, protože poslední 10. číslice obsahuje zbytek po celočíselném dělení číslem 11 (tzv. modulo 11 mechanismus). Pokud by byla zadána nesprávná kombinace, která nevyhovuje modulo 11, upozorní zadavatele na chybné rodné číslo.

Díky výše zmíněným vlastnostem se rodné číslo stalo během několika desítek let klíčovým údajem pro identifikaci občanů a je možné jej tak dnes najít v datovém fondu drtivě většiny veřejnoprávních i soukromoprávních agend a mnoho z nich jej používá i pro prvotní ztotožnění klienta při zpracování podání či obecněji na začátku správního řízení. Na základě „všudypřítomnosti“ údaje o rodném čísle, kterému bohužel nepomáhá jeho plošné použití v čísle pojištěnce zdravotního pojištění, stejně jako jeho použití v položce DIČ u podnikajících fyzických osob, je možné při schopnostech dnes běžné kapesní výpočetní techniky, doplněné propojením jednotlivých zařízení globální datovou sítí, datové fondy nekontrolovaně spojovat a výsledné informace využívat k nejrůznějším komerčním, marketingovým či jiným účelům v neprospěch osoby jeho držitele. To je z

pohledu ochrany osobních údajů fyzických osob zcela nežádoucí stav a občané se mu nemohou v zásadě nijak individuálně bránit, protože v okamžiku případného nekontrolovaného rozšíření tohoto údaje není, vyjma zcela mimořádných případů, možné jej běžným způsobem změnit. Proto musí stát vyvinout maximální úsilí k tomu, aby použití rodných čísel v přiměřeném čase omezil na nejnížší možnou míru, danou ideálně pouze agendou matrik a souvisejících veřejných listin, které souvisí s jejím provozem. Gesčním úřadem, který by měl vytvořit konkrétní návrhy řešení této situace je Ministerstvo vnitra, které je z kompetenčního zákona pověřeno koordinací výkonu veřejné správy, včetně jejího výkonu elektronickými prostředky tzv. eGovernmentem.

V roce 2009 byl přijetím zákona č. 111/2009 Sb. o základních registrech učiněn první významný krok k ochraně osobních údajů fyzických osob bez omezení efektivity výkonu veřejné správy. Výše popsany model využívání jednotného a nezměnitelného identifikačního údaje (RČ) o fyzické osobě měl být v plné šíři nahrazen modelem využívání Základního identifikátoru fyzické osoby (ZIFO) a mnoha Agendových identifikátorů fyzické osoby (AIFO). Systém základních registrů a agendových identifikátorů byl spuštěn v roce 2012 a postupně mnoho agendových systémů prošlo procedurou ztotožnění svých klientů. Tím došlo k doplnění údaje o agendovém identifikátoru do datového fondu konkrétní agendy, čímž veřejná správa již v roce 2012 naplnila základní požadavky na ochranu osobních údajů fyzických osob se zabráněním neoprávněného slučování údajů (tzv. profilování) o jedné osobě, jak o nich mluví o několik let později formulované právní předpisy o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů, známé naposledy jako nařízení GDPR č. 2016/679.

Doplněním agendových identifikátorů došlo k nápravě situace na poli sdílení centrálního datového fondu a občané tak již většině agendových správců nemusí hlásit změny svých údajů, například změnu příjmení, adresy trvalého pobytu, čísla identifikačního dokladu atd., protože agendové systémy se pomocí AIFO dozví o jejich změnách a následně si načtou jejich nové hodnoty ze základních registrů. Bohužel doplnění agendových identifikátorů nezpůsobilo v širším měřítku upuštění od využívání rodného čísla v konkrétních agendách, protože je to zažité, technicky výhodné a relativně spolehlivé. S tím tedy bohužel přetrvává použití rodného čísla na dohledání občana při prezenčním styku s úřadem, často i při vyřizování písemného podání, na kterém je RČ často vyžadováno. Změna tohoto přístupu bude znamenat změny ve vyhledávacích dialogích mnoha ISVS, kde se místo zadávání RČ, typicky zadávaným opsáním z OP, bude muset vyhledávat pomocí jiného unikátního údaje, ideálně čteného strojově. Jedním z doporučených řešení je čtení čísla občanského průkazu jednoduchou čtečkou čárového kódu. Zakódované číslo občanského průkazu je předmětem uvádění na OP již mnoho let a jako takové se dá v prezenčních situacích začít používat okamžitě. Zadáním čísla dokladu dojde voláním služby ISZR k dohledání AIFO v dané agendě a s jeho znalostí je pak možné načíst jakékoliv další identifikační či agendové údaje.

Uvedený princip agendových identifikátorů AIFO funguje velmi dobře uvnitř výkonu veřejné správy, tj. v rámci agend vykonávaných vůči fyzické osobě orgány veřejné moci. Bohužel na rozhraní veřejné a soukromé sféry koncept agendových identifikátorů, které jsou z definice v zákoně neveřejné, selhává a nemůže být použit, protože subjektům soukromého práva nesmí být neveřejné AIFO poskytnuto. Zejména proto se v některých situacích nadále setrvává na používání rodného čísla jako unikátního identifikátoru fyzické osoby, uvedeného navíc velmi dostupně na identifikačních dokladech.

Ochrana osobních údajů je ale věc obecná a je třeba jí zajistit ve všech situacích zacházení s identitou fyzické osoby. Proto hovoříme o útlumu používání rodného čísla a jeho nahrazení jinými identifikátory, kdy některé z nich mohou zůstat neveřejné, jiné naopak v situacích, kdy dochází ke kontaktu fyzické osoby s výkonem veřejné správy, musí počítat s jejich veřejným použitím a připravit

se na možnost požadavku revokace hodnoty identifikátoru ze strany fyzické osoby. Útlum rodného čísla za účelem ochrany osobních údajů současně musí provázet metodika přechodu na jiné identifikátory a pravidla jejich používání. Ministerstvo vnitra bere tuto problematiku velmi vážně a věcné i architektonické útvary ministerstva navrhly následující řešení přechodu na další dva typy identifikátorů, každý se svými specifickými vlastnostmi.

Klientské a stykové identifikátor fyzické osoby

Klientský identifikátor fyzické osoby (dále v tomto dokumentu také „**KIFO**“) je definován a vytvářen v rámci konkrétního resortu na základě jeho resortního právního předpisu a slouží k identifikaci osoby při komunikaci se soukromoprávními subjekty, spadající pod výkon působnosti tohoto resortu. Tento identifikátor je z principu veřejný a může být tedy uváděn na nejrůznějších veřejných dokumentech a listinách např. výpisech z evidencí, různých průkazech, zdravotních záznamech, finančních a účetních dokladech atp.

Stykový identifikátor fyzické osoby (dále v tomto dokumentu také „**SIFO**“) je takový identifikátor, který je naopak fyzickým osobám vydáván plošně a centrálně a slouží zpravidla k prokázání jejich totožnosti. Jedná se tedy typicky o číslo identifikačního dokladu (například číslo občanského průkazu nebo cestovního pasu). Tento identifikátor je také veřejný a v odůvodněných případech se může vyskytovat na dokumentech či podáních, je-li to nutné vzhledem k povaze příslušného dokumentu či listiny.

Detailní vlastnosti a pravidla použití identifikátorů:

Klientský identifikátor fyzické osoby (KIFO)

Základní vlastností tohoto identifikátoru je, že je omezen na používání v rámci jednoho resortu (zdravotnictví, sociálních služeb, finanční správy atd.), pokud k tomu příslušný resort vidí důvod a dále, že jeho vydávání, možnost změny hodnoty identifikátoru, převodní funkce na jiné identifikátory definuje v resortních právních předpisech. Resort vydávající tento identifikátor **MUSÍ** zajistit zejména službu pro převod KIFO na AIFO, pro agendy vykonávané v rámci resortu resortními OVM. Jednotlivá OVM jsou pak povinna klientský identifikátor převést na AIFO a provádět další dohledání klienta již pouze s jeho pomocí. Nejdůležitějším účelem existence KIFO je ale možnost používání tohoto jednoznačného identifikátoru soukromou sférou, například soukromými zdravotnickými zařízeními, zařízeními sociálních služeb atd., které nejsou OVM a neplatí pro ně možnost vykonávat nějakou agendu a tedy evidovat o fyzické osobě AIFO. Proto musí být zřízena i opačná možnost převodu, tedy z KIFO na AIFO a to typicky pro situace, kdy ze soukromé sféry operující s KIFO vstupuje procesní případ zpět do veřejné sféry. KIFO tedy slouží ke komunikaci a předávání údajů mezi soukromoprávními informačními systémy a informačními systémy veřejné správy daného resortu.

Omezení KIFO pouze za jeden resort je velmi důležité, protože bez tohoto omezení bychom se mohli dostat opět až k univerzálně platnému plošnému identifikátoru, jakým je dnes rodné číslo. Takový KIFO by se časem opět stal univerzálním klíčem ve všech veřejnoprávních a posléze i soukromoprávních agendách, což je nepřijatelné. Této historické chyby se již nesmíme znovu dopustit.

Typickým KIFO je například číslo pacienta resortu zdravotnictví, případně číslo pojištěnce – jedná-li se o subjekt veřejného zdravotního pojištění, dalším příkladem typického KIFO z resortu finanční správy je DIČ, pokud se jedná o fyzickou osobu. Nejsou ale vyloučeny ani identifikátory další, například číslo sociálního pojištění, číslo evidovaného sportovce, číslo zdravotnického profesionála atd.

Tím, že KIFO má sloužit na rozhraní soukromé a veřejné sféry, musí být z principu veřejné. MŮŽE být tedy uváděno na nejrůznějších resortních dokumentech, průkazech či listinách. Nepochybně se ovšem jedná stále o osobní údaj (tedy o údaj, který vede k jednoznačnému určení jedné fyzické osoby) a jako takový MUSÍ být chráněn před zneužitím. Je tedy akceptovatelné, pokud je využíván pro identifikaci fyzických osob na jednotlivých listinách či podáních, nicméně zejména při hromadném použití je třeba dbát na zabezpečení při jeho komunikaci (například hromadné hlášení odvodů sociálního pojištění za zaměstnance jednoho zaměstnavatele, na kterém se může u velkých zaměstnavatelů vyskytovat značné množství KIFO konkrétních zaměstnanců). V případě úniku většího množství záznamů o fyzických osobách a následném zveřejnění těchto údajů (na síti internet, v médiích) s nekontrolovatelným veřejným přístupem se pak nepochybně jedná o narušení ochrany osobních údajů. Proto KIFO, jakkoliv je samo veřejným údajem, je třeba přiměřeně chránit.

KIFO je v principu pro jednu osobu trvalé s výjimkou narušení jeho ochrany. NEMUSÍ tedy být zaveden mechanismus jeho pravidelné obměny, MUSÍ však být resortním vydavatelem ošetřena situace případného zneužití osobního údaje a tedy zaveden mechanismus jeho změny, pokud je k němu relevantní důvod. Taková změna může být inicializována typicky:

- Systémovou chybou (např. rozdělení či sloučení KIFO) – dojde k situaci, kdy jeden KIFO je omylem přidělen dvěma nebo více fyzickým osobám nebo naopak jedné fyzické osobě je přiděleno více KIFO,
- Z podnětu fyzické osoby, již bylo přiděleno, např. z důvodu jeho neoprávněného zveřejnění (např. FO zjistí, že na síti Internet je jeho KIFO zveřejněno tak, že k němu má přístup každý),
- Z podnětu zpracovatele údajů, typicky jako reakce na nějaký kybernetický incident. To je situace kdy nějakým způsobem uniklo větší množství KIFO spolu s dalšími osobními údaji a tato mohou pak být zneužita.

Správce KIFO z výše uvedených důvodů MUSÍ zajistit jednak možnost vydání nové hodnoty identifikátoru a dále musí zajistit funkci překladu jakékoliv historické hodnoty KIFO na jeho aktuální hodnotu, u konkrétní fyzické osoby. Z uvedeného plyne, že správce musí udržovat historii KIFO včetně jejich případného větvení či slučování. Konečně musí správce zajistit i možnost nastavení notifikací na změnu tohoto identifikátoru tak, aby bylo následně rutinně možné volat dotaz typu „změnily se u některých osob, na které mám nastavené notifikace jejich KIFO“? Pokud ano, notifikační funkce vrátí jejich seznam a konkrétní identifikovaný zájemce si může volat funkci, která vrátí novou hodnotu identifikátoru.

Stykový identifikátor fyzické osoby (SIFO)

Základní definiční vlastností SIFO je, že slouží k převedení na identifikátor AIFO případně KIFO u konkrétní fyzické osoby. Po převedení na jiný identifikátor (typicky na AIFO) by SIFO již neměl být ukládán do informačních systémů jako důkaz, jak byla konkrétní fyzická osoba při založení do agendy dohledána. V opodstatněných případech jsou možné výjimky, pokud k tomu bude existovat konkrétní argumentace a samozřejmě i konkrétní legislativní zakotvení.

Typickým příkladem SIFO je číslo občanského průkazu nebo číslo cestovního pasu, viz dále.

I SIFO je v principu veřejné, stejně jako KIFO, protože i to může být využíváno v soukromoprávní sféře. Oproti KIFO, které je určeno k používání jen v jednom resortu, SIFO takto omezeno není a je tedy plošné ve smyslu použitelnosti ve všech resortech. A právě díky plošnosti je třeba na tento identifikátor aplikovat určitá omezení velice striktně. Jedno z nich je již uvedeno výše a spočívá v jejich neukládání v informačních systémech, ale toliko v jejich použití pouze pro převedení na identifikátor jiný, typicky na AIFO ve veřejné sféře, nebo na KIFO ve sféře soukromoprávní. Dalším takovým omezením je omezená platnost identifikátoru (například 10 let) a současně existence způsobu, jak požádat o přidělení nové hodnoty identifikátoru i kdykoliv v mezičase definovaného období platnosti. Důvody pro přidělení nové hodnoty identifikátoru jsou obdobné jako u KIFO výše, tedy: systémová chyba, podnět fyzické osoby jeho držitele a z podnětu zpracovatele údajů.

Ještě je třeba zmínit, že hovoříme o neukládání stykového identifikátoru do agendy z titulu důkazu o dohledání fyzické osoby při jejím zařazení do agendy. To ovšem nic neříká o tom, že například výše zmíněné číslo OP může potřebovat konkrétní agenda pro své další fungování, například pro účely vydávání údajů z takové agendy na výpisech atd. Příkladem může být například informační systém katastru nemovitostí, který by sice neměl ukládat číslo občanského průkazu vlastníka nemovitosti jako následek jeho dohledání v agendě podle OP, nicméně pokud katastr pro potřeby vydávání informace o vlastníku nemovitosti zahrne číslo OP mezi vydávané údaje, není v jejich vedení žádný problém. Nezávislost mezi způsobem dohledání klienta a mezi údaji vedenými v katastru budiž situace, kdy se klient na žádosti o vklad do katastru identifikuje cestovním pasem (což je také doklad totožnosti, který je uveden v ROB), zatímco součástí výstupů z agendy katastru je povinně i číslo OP. V tom případě po převodu čísla pasu na AIFO v agendě typicky dojde k dohledání osoby v základním registru ROB a pokud bude číslo OP předepsáno v katastrálním zákoně jako jeden z výstupních údajů, může jej katastr podle AIFO dohledat v ZR a vést ve své agendě.

SIFO je typicky vydáváno centrálním orgánem veřejné moci (např. u čísla občanského průkazu nebo čísla cestovního pasu je to Ministerstvo vnitra), a ten následně zajišťuje služby pro jeho převod na AIFO, případně dále resorty na KIFO jednotlivých resortů, dále zajišťuje službu pro převod historických hodnot SIFO na hodnotu aktuální atd.

Výše uvedené principy je možné ilustrovat na příkladu občanského průkazu.

Občanský průkaz je vydáván každé fyzické osobě podle zákona č. 328/1999 Sb., o občanských průkazech.

Číslo občanského průkazu je typickým stykovým identifikátorem fyzické osoby.

- Pro všechny orgány veřejné moci (OVM) a také pro soukromoprávní uživatele údajů (SPUÚ), kteří jsou jejich obdobou, existuje služba informačního systému základních registrů, která na základě zadání čísla občanského průkazu vrátí AIFO osoby pro danou agendu,
- Služba informačního systému základních registrů poskytuje ve spolupráci s agendovou evidencí (evidencí občanských průkazů) možnost získání AIFO osoby i v případě, že je zadána kterákoliv z historických hodnot čísla občanského průkazu. Pokud je této službě zadáno aktuální číslo dokladu konkrétní osoby, vrátí totéž číslo, což je indikací aktuality zadaného čísla dokladu,
- Pokud má OVM či SPUÚ přístup k jakémukoli údaji v ROB, pak podle zákona č. 111/2009 Sb., o základních registrech, má vždy přístup i k typu a číslu identifikačního dokladu (§18 odstavec 2 zákona). Může tedy použít jemu předložené číslo občanského průkazu pro získání AIFO,

- Správce KIFO má tutéž možnost, a tedy je schopen poskytnout KIFO osoby, která je identifikována číslem občanského průkazu,
- Občanský průkaz je pravidelně měněn a to nejdéle jedenkrát za deset let, přičemž existují mechanismy výměny v případě některého z výše citovaných důvodů. V nejrychlejší variantě může mít držitel do 24 hodin v ruce nový platný průkaz s novým číslem

Obdobně jako s číslem občanského průkazu je možné pracovat s číslem cestovního pasu jako se SIFO.

Příklady používání identifikátorů v agendách v souvislosti s útlumem RČ.

1. Příklad imaginární agendy „lustrací“, která dává ze sebe výrok „má/nemá záznam“. Mohla by existovat agenda, které ještě dnes, tedy 7 let po zavedení základních registrů, neplní požadavky zákona č. 111/2009 Sb., o základních registrech, a tedy nevede ve svém datovém fondu údaj o AIFO. O takové agendě říkáme, že nemá ztotožněné klienty, tedy že k dohledání fyzické osoby pro účely výkonu agendy musí docházet vždy (a stále dokola) jediné přes údaje v ní vedené např. jméno, příjmení, datum narození a běžně také rodné číslo. Řešení útlumu RČ pro tuto agendu spočívá nejprve ve ztotožnění celého datového kmene (všech klientů agendy) typicky podle trojice údajů jméno, příjmení a rodné číslo, na základě kterých agenda získá AIFO a uloží si jej k danému klientovi. A když je následně z agendy třeba vydat výpis s informací o negativní či pozitivní lustraci, je klient dohledán buď přímo podle AIFO (to je případ, kdy se ptá nějaká jiná agenda svým AIFO, které se cestou voláním ISZR přeloží na AIFO agendy lustrací), anebo pro účely prezenční návštěvy pobočky příslušejícího úřadu je klient dotázán na jméno, příjmení a číslo OP. Podle toho je příslušnou funkcí ISZR dohledáno AIFO v ROB, to je následně přeloženo na AIFO v agendě lustrací a s jeho pomocí je dohledán údaj o pozitivní/negativní lustraci již stejně, jako v předchozím případě, kde tazací agenda znala své AIFO na koho se ptá. Rodné číslo zůstává i po ztotožnění součástí historické části údajů „rejstříku lustrací“, nicméně pro nově zavedené občany již RČ nebude součástí dat vedených o klientovi.
2. Druhým příkladem změny používání identifikátorů je agenda, která již po roce 2012 prošla procesem ztotožnění svých klientů a vede jejich AIFO, nicméně RČ vede taktéž a tento údaj tak je jednak:
 - Povinnou součástí prvotní žádosti (podání do agendy) a jako takový se do agendy ukládá
 - Je typicky součástí vyhledávacího dialogu dané agendy, kde pokud osoba má být dohledána, zeptá se obsluha ISVS klienta na jeho rodné číslo, to zapíše do vyhledávacího dialogu a ten je podle něj v agendě.

Toto chování je třeba změnit v obou jmenovaných bodech. Legislativně je tedy třeba upravit údaje, které jsou vedeny v agendě tak, aby RČ od data účinnosti legislativní změny již nebylo součástí datového fondu. A dále je třeba již bez nutnosti legislativní změny upravit vyhledávací dialog, doplnit položku „číslo a typ elektronicky čitelného dokladu“.
3. Třetím, tentokrát spíše ideovým, příkladem je příklad útlumu rodných čísel při plnění povinností zaměstnavatelů při přihlašování zaměstnanců ke evidencím zdravotního a sociálního pojištění a dále samozřejmě povinnosti odvádět za zaměstnance část pojištění placeného zaměstnavatelem a konečně také povinnost odvádět za zaměstnance zálohu na daň z příjmů FO. Resort zdravotnictví, sociálních služeb i finanční správa jsou dostatečně silné

a ze svého principu velmi frekventovaně užívající identifikaci fyzických osob pro výkon agend. Proto zejména u těchto agend připadá v úvahu definovat si v právním předpisu zásady vydávání a používání KIFO tak, aby na rozhraní mezi soukromou sférou bylo možné soukromými subjekty užívat KIFO a konkrétní resort si jej uměl přeložit na AIFO. Proto resort zdravotnictví by měl mít vyřešeno vydávání čísla pacienta v rámci zdravotnictví, jehož hodnotou ale není rodné číslo, stejně tak resort MPSV by pro účely agend sociálních měl používat identifikátor typu „číslo sociálního pojištění“ a stejně i resort financí by mohl pro všechny plátce daně z příjmů či jiných daní mít definováno například nové DIČ, jehož hodnotou by ovšem také nesmělo být rodné číslo. Agendoví správci by zajistili, aby přidělený identifikátor KIFO klient věděl (formou kartičky pacienta, dokumentu o přidělení DIČ atd.) a v okamžiku ustavení pracovního poměru by zaměstnanec měl povinnost nahlásit zaměstnavateli tyto KIFO, případně by identifikovaný zaměstnavatel měl možnost si je na základě znalosti identifikačního dokladu zaměstnance sám zjistit. Zaměstnavatel by příslušné identifikátory používal na podáních konkrétní instituci na to, aby jednoznačně identifikoval daného zaměstnance při přihlašování, při zasílání informace o placených částkách pojištění, zálohách na daň z příjmů atd. Přijímací agenda by si vždy identifikátory KIFO pomocí resortních funkcí převedla na AIFO a dále by již úřadovala v agendě s jejich pomocí.

A protože princip zadávání dat státu jen jednou („data only once“) by měl být dodržován i na hranici mezi veřejnou a soukromou sférou, mohl by elektronicky identifikovaný zaměstnavatel mít právo si v zájmu zaměstnance zjistit na základě znalosti čísla jeho elektronicky čitelného dokladu hodnoty KIFO sám, aby je zaměstnanec nemusel zaměstnavateli dokládat.

4. Čtvrtým příkladem je fungování elektronické identifikace v rámci zdravotnických služeb. Pokud by se lékař ve zdravotnickém zařízení chtěl přesvědčit, zda se pacient při ošetření a následném zápisu do jeho nemocničního informačního systému - NIS - prokazuje skutečně správným průkazem pacienta/pojištěnce, mohl by si zavolat resortní službu plánovaného IDRR (Integrovaného datového rozhraní resortu), které by prostřednictvím NIS bylo předáno číslo pacienta/pojištěnce a současně číslo elektronicky čitelného dokladu totožnosti (OP, Pas) předloženého pacientem. IDRR by pak vrátil informaci, zdali je držitel průkazu pojištěnce/pacienta a držitel identifikačního dokladu tatáž osoba. To by se realizovalo porovnáním AIFO v ROB, dohledaném podle identifikačního dokladu, s AIFO v rejstříku pacientů/pojištěnců, dohledaném podle KIFO systémem IDRR. Tím by se zabránilo podvodům typu jedna kartička pacienta/pojištěnce a více fyzických identit, které na ní u lékaře čerpají služby a využívají toho, že zdravotnické zařízení nemá možnost si příslušnost obou dokladů k sobě ověřit. Ve výjimečném případě by bylo možné pacienta ošetřit, i pokud by předložil jen elektronicky čitelný identifikační průkaz, protože hodnotu resortního identifikátoru KIFO by si NIS mohl zjistit zavoláním příslušné funkce IDRR.